

Tento projekt, jak ho samotní členové označují, je uměleckým dítkem Mirka Gärtnera (basová kytara, klávesy) – pro mnohé jméno neznámé, pro mnoho dalších dobře známá renesanční postava české hudební scény. Asi nejznámější je jeho tvorba v rámci skupiny MANŽELÉ. Nicméně od klasické zábavovky (MAMA) přes vážnou hudbu (BASIFIFA), blues (SE-DÍČÍ KAMENY) i jazzové improvizace v různých projektech se dostal k jakémusi bodu shrnutí nabytých zkušeností ve vícevrstvých skladbách dnes označovaných jako progrock. Obklopil se k tomu muzikanty z řad klasicke vzdělaných konzervatoristů, Štěpánem Smetáčkem (bicí), Tomášem Fuchsem (kytary), Jakubem Červinkou (kytary), a za mikrofon se postavil Jan Holeček – čímž vznikla sestava nadmíru dobře fungující.

Ač jsem sama supraphonskou jazz-rockovou dílnu nezažila, musím zpětně po poslechu konstatovat: Je to tam. Naprosto svěbytná tvorba formací jako ENERGIT, JAZZQ či IMPULS vytvořila specifickou skupinu posluchačů, kteří se v tvorbě poznají a (žijí-li ještě) tak omládnou.

Album začíná skoro jedenáctiminutovou kompozicí „Byl“. Zajímavě strukturovaná suita s mnoha hudebními zákoutími připomíná začínající PROCOL HARUM a vytváří

v posluchači spolu s ponurým, rekapitulujícím textem závoj nostalgie po barevných kalhotách do zvonu, vysokých botách, vestičkách apod. Titulní skladba pokračuje v nastoleném lehké progovém duchu, kdy nad klávesovým motivem krouží kytarové vyhrávky a vše v rytmu drží nápadité bicí obraty. Obě kompozice bohužel významně shazuje poměrně neobratný vokál Jana Holečka. Zpěvák se vehementně snaží proniknout do podstaty stylu, ale je patrné, že progresivní rock pro něho zůstává nepochopený a vzdálený. Naštěstí se tento stav začíná měnit již v následující jazzové „Jednou snad“, jazzrockové „Podzimní“ a bluesové „Rainbow“, v nichž se očividně cítí jako kapr ve vodě. Milovníci jazzrock-bluesových dob se vrátí v čase a budou si hudebně mlaskat. V kolekci deseti kousků ovšem deska přece jenom ke konci ztrácí trochu dech. Song „Americkéj Páj“ se jeví jako zcela zbytečný. Určitou absenci hudebních nápadů vykazuje i „Panoptikum ztrát“, kde jednoduché plochy zkrátka neudrží pozornost. Kdyby deska byla o tyto dvě písně kratší a její první dvě skladby byly instrumentální (a ty by to v pohodě snesly), s radostí bych „Bezčasí“ dala o hvězdu víc.

Zlafina Novák Jeřábková ★★★★★

GRAABNER Bezčasí

VLASTNÍ ÁKLAD – 64:54

PROGRESIVNÍ ROCK

